

Intervju med Anette Sevrens, intervjuperson nr 26

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:59:36

Datum: 2018-06-20

Intervjuare: Rolf Sossna

Plats: Faktarummet, Göteborgs stadsmuseum

Tid: 12.30-13.40

Intervju med Anette Sevrens

Bandningen börjar

Talare 1 [00:00:01]: Hallå hallå. Nu pratar vi på här.

Intervjuare 1 [00:00:04]: Då kör vi.

Talare 1 [00:00:07]: Jajamän.

Intervjuare 1 [00:00:07]: Ha, det är alltså Rolf Sossna som ska intervjua Anette Sevrens, och det är, äh, onsdagen den 20e juni, 2018.

Talare 1 [00:00:27]: Mm.

Intervjuare 1 [00:00:28]: Mm. Vi börjar med det lite formella då.

Talare 1 [00:00:30]: Mm.

Intervjuare 1 [00:00:30]: Vad heter du?

Talare 1 [00:00:31]: Anette Sevrens.

Intervjuare 1 [00:00:33]: Och var bor du?

Talare 1 [00:00:34]: Jag bor på Hisingen, ska jag specia det närmre eller?

Intervjuare 1 [00:00:39]: Ja, gärna.

Talare 1 [00:00:39]: Södra Snäckskalsvägen fem, noga räknat.

Intervjuare 1 [00:00:45]: Ja, okej.

Talare 1 [00:00:45]: I ett hus uppe på ett berg. Nära Hisingsparken.

Intervjuare 1 [00:00:47]: Jaha, okej. Okej. Och hur gammal är du?

Talare 1 [00:00:51]: Äh, jag sa fel härom dagen, men jag har förstått att jag är 56.

Intervjuare 1 [00:00:55]: Du är född, du är 56.

Talare 1 [00:00:57]: Jag är född 61. Men jag sa fel häromdagen enligt min dotter så jag tror att jag är 56 år.

Intervjuare 1 [00:01:01]: [skrattar 00:01:01] Och, eh, vad arbetar du med?

Talare 1 [00:01:07]: Som skådespelare och sångerska också.

Intervjuare 1 [00:01:13]: Var är du född någonstans?

Talare 1 [00:01:16]: Eh, jag är född i Göteborg, i det här barnbördshuset nära Linnéplatsen.

Intervjuare 1 [00:01:23]: Jaha, okej.

Talare 1 [00:01:24]: KK eller nått, där barnbördshuset, ett rött tegelhus där vid Linnéplatsen.

Intervjuare 1 [00:01:31]: Det som är fotohögskola nu?

Talare 1 [00:01:33]: Ja...

Intervjuare 1 [00:01:35]: Gammalt?

Talare 1 [00:01:36]: Det är gammalt ja, ja det stämmer, det stämmer.

Intervjuare 1 [00:01:37]: Ja, ja. Jaha.

Talare 1 [00:01:39]: Ja.

Intervjuare 1 [00:01:39]: Var är du uppvuxen då?

Talare 1 [00:01:41]: Äh, jag är uppvuxen, dom tre första åren är jag, bodde jag i Kålltorp.

Intervjuare 1 [00:01:51]: Jaha.

Talare 1 [00:01:51]: Ähm, och sen när pappa slängde ut mig och mamma så flyttade vi hem till mormor och morfar på Gårda. Äh, och trängde ihop i deras, ett rum och kök.

Intervjuare 1 [00:02:05]: Vid gamla Gårda då?

Talare 1 [00:02:05]: Gamla Gårda, med dass på gården, där även mammas syster bodde, så att.

Intervjuare 1 [00:02:11]: Oj.

Talare 1 [00:02:11]: Och där man, så där, där bodde vi, tills jag skulle börja skolan, då

flyttade, då flyttade vi ifrån mormor och morfar jag och mamma, flyttade till en etta på Hisingen, Konvalj, Kärrblomsgatan på Wieselgrensplatsen.

Intervjuare 1 [00:02:28]: Var det nybyggt då eller? Inte något så miljonprogram nej?

Talare 1 [00:02:29]: Nej, det var det kanske, ja, någorlunda, jag tror det var, ja det var väl relativt nybyggt, sådana där vanliga trevåningshus.

Intervjuare 1 [00:02:42]: Ja.

Talare 1 [00:02:42]: Var nog hyfsat nybyggda då kanske ja.

Intervjuare 1 [00:02:44]: Hur gammal var du då?

Talare 1 [00:02:46]: Sex år, eller, eller nja, närmre sju.

Intervjuare 1 [00:02:49]: Ja, så du kommer ihåg det då?

Talare 1 [00:02:51]: Ja, det kommer jag ihåg.

Intervjuare 1 [00:02:52]: Ja, hur var det då att flytta, och liksom varmvatten och dass inne och?

Talare 1 [00:02:55]: Ja, ja precis, alltså, men jag har faktiskt inga minnen av att jag tyckte att det var något speciellt så. Alltså det tyckte jag antagligen men det har jag inget minne av. Däremot kommer jag ihåg att jag tyckte det var så vansinnigt mysigt på Gårda. Spelade ingen roll att det var dass på gården och, och jag badade i en liten plåtbalja.

Intervjuare 1 [00:03:16]: I köket?

Talare 1 [00:03:19]: Zinkbalja, på köksgolvet, det kommer jag ihåg.

Intervjuare 1 [00:03:20]: Aha.

Talare 1 [00:03:20]: Nej, för att jag älskade att bo där hos mormor och morfar.

Intervjuare 1 [00:03:25]: Jaha.

Talare 1 [00:03:25]: Så att det materiella hade ingen som helst negativ effekt. Så att jag trivdes väldigt bra där.

Intervjuare 1 [00:03:32]: Men var det, var det kompisar då som du lekte med Gårda på ett annat sätt då eller? Eller var det just mormor och morfar?

Talare 1 [00:03:38]: Ja det var mest mormor och morfar. Det var det säkert också men det har jag inte lika tydliga minnen av.

Intervjuare 1 [00:03:45]: Nej.

Talare 1 [00:03:45]: Men jag minns där och, och följde med mormor till charkuteriet och där träffade vi Sonya Hedenbratt ibland.

Intervjuare 1 [00:03:51]: Jaha.

Talare 1 [00:03:52]: Som brukade säga till mormor, a ge tösen några kôrvskivor.

Intervjuare 1 [00:03:57]: [skrattar 00:03:57]

Talare 1 [00:03:57]: Kalvkorv, för hon visste jag gillade det. Jajamän.

Intervjuare 1 [00:04:02]: Men hur var det liksom det sociala livet där ni flyttade, det var någorlunda nybyggt då, har du något minne av det?

Talare 1 [00:04:08]: I Gårda?

Intervjuare 1 [00:04:10]: Nej, där ni flyttade sen där.

Talare 1 [00:04:10]: Ja, det till, ja, det var ju mer sådär, det var det antagligen ganska tråkigt, alltså mer sådär.

Intervjuare 1 [00:04:17]: Ja, du sa fyravåningshus?

Talare 1 [00:04:20]: Nej trevånings.

Intervjuare 1 [00:04:20]: Trevåningshus.

Talare 1 [00:04:20]: Dom finns kvar ännu, och.

Intervjuare 1 [00:04:22]: Jaha. Vad var det för gårdar där då?

Talare 1 [00:04:25]: Nej det var inga gårdar direkt, det låg utmed gatorna så, tre hus på varje gata, eller det kanske inte var helt nybyggt heller, så det var nog inte det där att wow vad det var fräsch och nytt och, alltså jag ska faktiskt inte, jag vet faktiskt inte när det var byggt, men.

Intervjuare 1 [00:04:38]: Du har inga sådana minnen av att man var ute och lekte och att det liksom?

Talare 1 [00:04:41]: Nej, jag har däremot har jag minnen av att alla mina klasskompisar, jag bodde väldigt nära skolan.

Intervjuare 1 [00:04:47]: Ja.

Talare 1 [00:04:48]: Åt ena, åt Wieselgrensplatsenhållet. Jag har ett väldigt, väldigt starkt minne av, fast nu kanske vi, det är mer att man går in på en historia.

Intervjuare 1 [00:04:55]: Jaja.

Talare 1 [00:04:56]: Nej men att, alla mina klasskompisar bodde åt andra hållet.

Intervjuare 1 [00:04:59]: Jaha.

Talare 1 [00:05:00]: Det är verkligen vad jag kommer ihåg. Så att jag blev väldigt ensam där.

Intervjuare 1 [00:05:03]: Var det i samma slags boende då eller var det...

Talare 1 [00:05:06]: Nej, dom bodde nästan, nej, eh, en bodde i radhus, en bodde i villa, alla dom andra bodde på Fyrklöversgatan i dom här högre husen där som inte var så flådiga. Alltså, där sa alltid mamma, där ska du vara glad att vi inte bor, när jag bad att vi skulle flytta dit.

Intervjuare 1 [00:05:25]: Jaha.

Talare 1 [00:05:25]: För jag hade inga kompisar. Då sa hon, det ska du vara glad att inte vi bor där, för materiellt sätt var det sämre men. Där bodde, där bodde ju alla.

Intervjuare 1 [00:05:33]: Ja.

Talare 1 [00:05:34]: Så att när folk, när man skulle leka.

Intervjuare 1 [00:05:35]: Varför hade du inga kompisar?

Talare 1 [00:05:36]: Nej men därför att efter skolan gick alla åt det hållet.

Intervjuare 1 [00:05:38]: Jaha.

Talare 1 [00:05:39]: Och jag gick åt andra hållet, skulle hem och äta, sen gick dom bara ut på gården och lekte.

Intervjuare 1 [00:05:43]: Jaja.

Talare 1 [00:05:43]: Och jag menar, då var inte jag där. Så det var bara så, att.

Intervjuare 1 [00:05:49]: Nej för att, man pratar ju väldigt mycket om att Göteborg är så segregerad stad idag och att det var liksom mer blandat förr, det var ju klasskillnader då också.

Talare 1 [00:05:58]: Mm. Mm.

Intervjuare 1 [00:05:58]: Fast det var liksom radhus och villor och flerfamiljshus, dom låg närmare varandra på något vis.

Talare 1 [00:06:05]: Ja, ja det kan hända, men, i min klass i alla fall, där kände jag bara en som bodde i villa. Som sagt. Och en i radhus, så att, och och vi hade det väldigt knapert så.

Intervjuare 1 [00:06:17]: Ja.

Talare 1 [00:06:18]: Där vi bodde i vår etta och och med mammas inkomst och pappa som söp upp alla pengarna och och tog det som var, även efter skilsmässan. Men. Men som sagt att Fyrklöversgatan och så, men jag tyckte ju bara att det var härligt, alltså den här, jag trivdes ju bland den här, mormor och morfar kom ju från arbetarmiljö och, i högsta grad.

Intervjuare 1 [00:06:40]: Så dom bodde kvar i Gårda då?

Talare 1 [00:06:41]: Nej, dom flyttade faktiskt också i den vevan, fem minuter ifrån där jag bodde.

Intervjuare 1 [00:06:48]: Jaha.

Talare 1 [00:06:48]: Till också på Hisingen, till Vågmästareplatsen.

Intervjuare 1 [00:06:51]: Jaha.

Talare 1 [00:06:52]: Ett ett hus där, till en etta, och mormor sov i den kökssoffan, nästan till hon dog.

Intervjuare 1 [00:06:59]: [skrattar 00:07:00]

Talare 1 [00:07:00]: Och morfar sov i rumssoffan, en bäddsoffa. Så att, eh, så att jag var väldigt präglad av den där, enkelheten.

Intervjuare 1 [00:07:09]: Men vad, var du mycket hos dom då?

Talare 1 [00:07:13]: Jättemycket.

Intervjuare 1 [00:07:13]: Nu när dom hade flyttat dit?

Talare 1 [00:07:14]: Ja, jättemycket.

Intervjuare 1 [00:07:16]: Men det var ändå så att du saknade Gårda?

Talare 1 [00:07:17]: Nej det var väl mer precis när vi flyttade.

Intervjuare 1 [00:07:21]: Jaha.

Talare 1 [00:07:22]: Jag tyckte ju om att vi bodde tillsammans också på något vis.

Intervjuare 1 [00:07:24]: Ja, just det. Ja, ja.

Talare 1 [00:07:27]: Och och att det var, alltså som ur ett vuxet perspektiv så kan jag ju förstå att det var ett lyft att flytta, men från mitt barnperspektiv så så fanns inte det lyftet, för det var så gemytligt det andra. Men, nej jag var jättemycket hos dom.

Intervjuare 1 [00:07:42]: För det är väldigt intressant det med barnperspektivet, jag har pratat med folk utifrån förorten från Hammarkullen och sådär som.

Talare 1 [00:07:47]: Mm.

Intervjuare 1 [00:07:48]: Som inte liksom fattade direkt att det var problem där och så.

Talare 1 [00:07:52]: Nej, precis.

Intervjuare 1 [00:07:53]: Utan det var något man fick reda på när man var vuxen, eller sådär. Det är klart, det var områden man inte, undvek och det gänget och så men inte att det var så så dåligt rykte, det.

Talare 1 [00:08:02]: Nej, och på samma sätt så fattade jag nog aldrig att vi hade det särskilt fattigt eller så, vilket vi hade, för det var ju faktiskt så att hade det inte varit för mormor och morfar så hade vi inte haft mat för dagen ibland.

Intervjuare 1 [00:08:11]: Oj.

Talare 1 [00:08:13]: Nej. Ähm, i och med att pappa söp upp det lilla som var med och så, men det var liksom, det var inget jag tänkte på att vi var dåligt lottade eller någonting, utan, det var mer.

Intervjuare 1 [00:08:24]: Nej, nej. Vad gjorde din mamma?

Talare 1 [00:08:26]: Äh, min mamma jobbade i skoaffär, från början. Sen lite senare när jag var tio år ungefär, då började hon läsa till försteskötare, mentalskötare.

Intervjuare 1 [00:08:37]: Ja, okej.

Talare 1 [00:08:38]: Och började jobba på Lillhagen.

Intervjuare 1 [00:08:40]: Ja okej.

Talare 1 [00:08:40]: Ja.

Intervjuare 1 [00:08:42]: Och dom skilde sig dina föräldrar?

Talare 1 [00:08:43]: Nej, ja mamma skilde ju sig från pappa när jag var tre, för att då höll han, hotade han att slå ihjäl mig.

Intervjuare 1 [00:08:52]: Oj.

Talare 1 [00:08:53]: Om inte mamma lämnade ifrån sig vissa saker, och sin vigselring som han pantsatte och och mitt guldhjärta, doppresenten och lite sånt, så så det var mycket dödshot och sånt, så hon skilde sig definitivt.

Intervjuare 1 [00:09:08]: Men han var missbrukare då?

Talare 1 [00:09:09]: Ja, han var alkoholist redan när han var 20, mamma fick ju mig, mamma blev ju gravid redan när hon var 17.

Intervjuare 1 [00:09:17]: Oj, och han var 20?

Talare 1 [00:09:17]: Och, ja. Så att det var ju, dom hann liksom inte riktigt att lära känna varandra bra eller, och pappa hade ju alkoholproblem redan då. Men, men det var nog inget hon förstod förrän senare.

Intervjuare 1 [00:09:33]: Nej nej nej. Så dom gifte sig ganska på en gång?

Talare 1 [00:09:34]: Ja, det gjorde dom. Dom fick till och med begära tillstånd av kungen.

Intervjuare 1 [00:09:39]: Det var någon annan jag pratade med som precis så.

Talare 1 [00:09:40]: Ja, så var det.

Intervjuare 1 [00:09:40]: Fick skriva till kungen, dom var 17, dom var lika gammal.

Talare 1 [00:09:43]: När hon blev gravid där?

Intervjuare 1 [00:09:44]: Precis.

Talare 1 [00:09:44]: Precis, sen var hon 18 år och en vecka när jag föddes.

Intervjuare 1 [00:09:48]: Okej, okej.

Talare 1 [00:09:50]: Så det var precis.

Intervjuare 1 [00:09:53]: Men vad, och sen levde hon i ett förhållande som inte funkade då?

Talare 1 [00:09:56]: Ja, hon skilde sig som sagt när jag var tre, så då levde ju mamma ensam med mig hos mormor och morfar.

Intervjuare 1 [00:10:01]: Och då flyttade hon hem till sina föräldrar?

Talare 1 [00:10:05]: Ja, precis, men sen blev det många många kortvariga förhållanden där med olika män.

Intervjuare 1 [00:10:09]: Ja.

Talare 1 [00:10:10]: Hit och dit.

Intervjuare 1 [00:10:12]: Ingen som du knöt an till direkt eller?

Talare 1 [00:10:15]: En enda, bland alla dessa. En enda. Men men han var tydligen, ja han jobbade på Marabou kommer jag ihåg, men det var inte bara därför jag gillade honom..[skrattar 00:10:23]

Intervjuare 1 [00:10:23]: [skrattar 00:10:23]

Talare 1 [00:10:23]: Det var inte bara därför utan han var så väldigt snäll och omtänksam, och det var nog den ende som jag tyckte var det.

Intervjuare 1 [00:10:32]: Ja.

Talare 1 [00:10:32]: Men det blev inget, det varade inte det förhållandet heller, sen träffade mamma sin andra man.

Intervjuare 1 [00:10:39]: Ja, så hon gifte om sig sen?

Talare 1 [00:10:39]: Så hon gifte om sig sen, det visade sig att han var schizofren, så det var ur askan och i elden. Men sen, så dom gifte sig och var gifta i några år, men i den vevan som pap..., som han höll på att slå ihjäl henne, då, det var sista gången jag såg honom.

Intervjuare 1 [00:11:02]: Å herre gud. Hur gammal var du då?

Talare 1 [00:11:02]: Äh, då var jag, 10 eller 11 år.

Intervjuare 1 [00:11:07]: Oj, oj, oj.

Talare 1 [00:11:07]: Mm, så hon träffade väl honom när jag var en sex, sju.

Intervjuare 1 [00:11:11]: Herregud.

Talare 1 [00:11:11]: Och höll ihop det i några år men förstod väl inte riktigt heller att han var så sjuk.

Intervjuare 1 [00:11:19]: Nej.

Talare 1 [00:11:19]: Tror jag.

Intervjuare 1 [00:11:19]: Så du hade mycket med dig då, i bagaget så att säga?

Talare 1 [00:11:22]: Ja. Jajamän, så jag kommer ihåg den, den natten det hände. Ska jag dra det lite kort då bara eller?

Intervjuare 1 [00:11:30]: Ja, ja.

Talare 1 [00:11:30]: Då vet jag att jag var i, då bodde vi i en tvåa.

Intervjuare 1 [00:11:36]: Ja.

Talare 1 [00:11:36]: I det läget, nej vi bodde till och med i en trea som vi flyttade till då, ganska nyligen dessförinnan, det gjorde vi, för vi fick ju bättre ställt då när, när dom var två som delade, och han hade ju en bättre lön. Eh, och då så var det en natt eller en sen kväll som, som jag hörde av himla bråk, ett gapande och ett bråk, det var i och för sig inte alls första gången men, och jag minns att jag tittade genom nyckelhålet, tittade jag ut i hallen, och då skreks och slogs och då minns, såg jag från nyckelhålet hur han höll i min mammas huvud och bara dunkade det mot, mot väggen, och mamma bara sjönk ihop. Och då minns jag att jag, då slängde jag upp dörren och så skrek jag åt honom att jag ska döda dig när jag blir stor, för jag trodde han hade dödat henne, och sen sprang jag ut i nattlinnet och barfota, fem minuter ner till mormor och morfar, på Vågmästareplatsen, sen kom ju polisen, och dom hade ju varit där tidigare, hade ju hänt en massa saker innan, men det var sista gången som, sen blev han inlåst på psyket och.

Intervjuare 1 [00:12:55]: Ja, han blev inlåst?

Talare 1 [00:12:56]: Ja, jajamän.

Intervjuare 1 [00:12:57]: Och så skilsmässa och?

Talare 1 [00:12:58]: Ja, precis, igen, mm.

Intervjuare 1 [00:13:01]: Herregud. Hur, vad, hade du liksom, hur upplevde du det sen, att du hade med dig det under din tonårstid och liksom?

Talare 1 [00:13:11]: Jag minns väl att jag tänkte att, jag ska aldrig göra likadant.

Intervjuare 1 [00:13:17]: Nej.

Talare 1 [00:13:17]: Jag ska aldrig ha en sån man som min pappa eller min plastpappa då hade varit.

Intervjuare 1 [00:13:22]: Nej. Ja.

Talare 1 [00:13:24]: Så jag kände mig väldigt förvissad om att jag skulle få ett helt annat liv, jag skulle se till det. Så det är väl, det är väl på det viset som jag, så att jag blev ju väldigt observant.

Intervjuare 1 [00:13:38]: Ja.

Talare 1 [00:13:39]: Mm.

Intervjuare 1 [00:13:40]: Vad vad gjorde du, hur länge bodde du hemma, när flyttade du

hemifrån?

Talare 1 [00:13:45]: Sen, det var väl när jag var 16 tror jag.

Intervjuare 1 [00:13:47]: Oj, så tidigt?

Talare 1 [00:13:47]: Då flyttade jag ihop med en kille.

Intervjuare 1 [00:13:51]: Jaha.

Talare 1 [00:13:51]: En kort, en kort tid. För det var nämligen så att du hade mamma träffat sin tredje man.

Intervjuare 1 [00:13:56]: Ja, hon gifte om sig?

Talare 1 [00:13:58]: Och gifte om sig en gång till, tredje gången gillt. Honom är hon ju fortfarande gift med för den delen.

Intervjuare 1 [00:14:04]: Ja, okej.

Talare 1 [00:14:04]: Han är en annan typ av man.

Intervjuare 1 [00:14:06]: Men du flyttade ändå?

Talare 1 [00:14:06]: Jag jag flyttade väl därför att dom skulle flytta till Floda.

Intervjuare 1 [00:14:15]: Jaha.

Talare 1 [00:14:15]: Så att då flyttade jag en kort tid till min dåvarande kille.

Intervjuare 1 [00:14:19]: Ja okej.

Talare 1 [00:14:19]: Var väl mitt andra lite längre förhållande sådär. Och sen flyttade vi tillbaka till den lägenheten, när mamma flög ur boet.

Intervjuare 1 [00:14:27]: Jaha.

Talare 1 [00:14:27]: Så när mamma och och Kaj köpte hus i Floda, då flyttade jag och den killen in i lägenheten.

Intervjuare 1 [00:14:37]: I den som du hade bott i tidigare då?

Talare 1 [00:14:37]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:14:39]: Ja, okej.

Talare 1 [00:14:40]: Precis.

Intervjuare 1 [00:14:41]: Och sen bodde ni där länge?

Talare 1 [00:14:41]: Nej, jag, sen bodde jag där som singel också, och delade lägenhet ibland med ett par kompisar eller det bodde.

Intervjuare 1 [00:14:49]: Men ni hade kvar den?

Talare 1 [00:14:50]: Jag hade kvar den lägenheten ganska länge.

Intervjuare 1 [00:14:52]: Jaha.

Talare 1 [00:14:52]: Eller ganska länge, jag hade kvar den lägenheten jättelänge.

Intervjuare 1 [00:14:55]: Ja.

Talare 1 [00:14:56]: Ända tills jag träffade min nuvarande man.

Intervjuare 1 [00:14:58]: Oj då.

Talare 1 [00:14:58]: Och vi flyttade ihop på ett annat boende.

Intervjuare 1 [00:15:03]: Jaha. Men, vad, och då gick du på gymnasiet där då du bodde i den, eller, vad gjorde du då?

Talare 1 [00:15:07]: Ja, det gjorde jag ju, jag gick gymnasiet.

Intervjuare 1 [00:15:09]: Ja, och bodde kvar i den lägenheten?

Talare 1 [00:15:11]: Och bodde kvar i den därför att min dåvarande kille då han jobbade som målare, så att vi bodde kvar i den trean, en hyres, men det funkade.

Intervjuare 1 [00:15:19]: Ja ja ja.

Talare 1 [00:15:19]: Och, ja. Precis.

Intervjuare 1 [00:15:22]: Vad hände sen då, efter gymnasiet?

Talare 1 [00:15:26]: Ja, efter gymnasiet, beror ju på vad man tänker i för, vad man menar med vad hände sen, men jag jag började, jag visste ju redan när jag var sju att jag ville bli skådespelare.

Intervjuare 1 [00:15:37]: Ja.

Talare 1 [00:15:37]: Men, därför att då kom jag hem en dag, tydligt, detta kommer inte jag ihåg men det har jag fått mig berättat så många gånger att jag kom hem när vi hade haft kristendomslektioner, för där hade vi fått göra rollspel där. Så kom jag hem och sa att jag

känner att jag är starkt kristen, och jag vill bli präst, eller nunna.

Intervjuare 1 [00:15:59]: Jaha.

Talare 1 [00:15:59]: Och då blev mamma förvånad. Jaha, var kommer sig detta eller. Ja, minns ju inte jag vad jag svarade på, men nu i efterhand då har jag förstått att det var ju dom där små rollspelen, så att det var ju skådespelare jag ville bli.

Intervjuare 1 [00:16:12]: Jaha.

Talare 1 [00:16:12]: Det förstod jag ju.

Intervjuare 1 [00:16:15]: Alltså gå in i roller, jaha.

Talare 1 [00:16:17]: Ja alltså gå in i andras roller eller, ja föreställningen. Men i alla fall det, så det var väl där under gymnasiet jag tänkte att, jag satsade inte fullt ut på det för jag hade blivit så itutad av allt och alla att det är ingenting man kan leva på, så det går inte. Så jag sökte ju en annan utbildning och gick på högskolan ett år och läste ekonomi och så, det var ju inte min grej, men och sen började jag jobba på kontor och, men jag hade ju teatern vid sidan av och sökte.

Intervjuare 1 [00:16:47]: Ja, men höll du på med, såna här amatörspel eller skolteater och?

Talare 1 [00:16:51]: Ja det gjorde jag, för jag gick ju också en estetisk linje på gymnasiet.

Intervjuare 1 [00:16:53]: Ja, okej.

Talare 1 [00:16:53]: Ja, samhäll och estetisk, så jag höll ju på med...

Intervjuare 1 [00:16:56]: Så du hade dramatik?

Talare 1 [00:16:57]: Jag hade mycket dramatik.

Intervjuare 1 [00:16:59]: Jaha.

Talare 1 [00:16:59]: Ja, så det var väl dramatik kan man säga både privat och och i skolan, fast olika slags dramatik.

Intervjuare 1 [00:17:07]: Ja, ja.

Talare 1 [00:17:07]: Nej men så att det var ju med mig, det var även med mig under alla skolår, att man var med i skolans teatergrupper och sådär, och amatörteatergrupper och.

Intervjuare 1 [00:17:15]: Ja. Ja. Men sen så valde du då ändå att, ekonomisk, gick ekonomisk utbildning?

Talare 1 [00:17:21]: Ja, jag, ja precis, jag läste högre ekonomisk specialkurs, väldigt

avancerad ekonomi.

Intervjuare 1 [00:17:28]: Jaha.

Talare 1 [00:17:28]: Och det är ju, det är ju det jag minst är intresserad av av allt.

Intervjuare 1 [00:17:32]: [skrattar 00:17:32]

Talare 1 [00:17:32]: Så jag kommer ihåg, när jag hade läst det, när jag hade läst det på högskolan så vet jag att farfar som jobbade på Götabanken, han ordnade en intervju till mig till ett sommarjobb.

Intervjuare 1 [00:17:47]: Ja, ja.

Talare 1 [00:17:47]: Och jag kände mig inte sugen på det men jag gick eftersom farfar hade ordnat det, och då kommer jag så väl ihåg en äldre kostymprydd lite stelare herre, frågade mig, ja och varför söker min unga dam jobb här, eh, vad är det som intresserar. Och då, jag var fullständigt ärlig och utan tanke på vad det skulle leda till, nej jag är inte intresserad, men jag går hit för att farfar har ordnat det, jag vill egentligen bli skådespelare.

Intervjuare 1 [00:18:15]: [skrattar 00:18:16]

Talare 1 [00:18:16]: Det blev ju inget jobb för mig där den gången.

Intervjuare 1 [00:18:17]: Du fick inte det jobbet?

Talare 1 [00:18:18]: Och jag var ju glad för det, men jag förstod ju sen att det kanske inte är så, det var min första anställningsintervju, det kanske inte är precis så man ska göra om man nu ändå söker ett jobb. Så att nej det blev faktiskt så sen, jag jobbade på ett par kontor däremellan, en advokatbyrå och och ett annat ställe, men sen blev det faktiskt Götabanken igen, men inte alls på grund av min farfar.

Intervjuare 1 [00:18:41]: Utan av egen kraft?

Talare 1 [00:18:42]: Ja, egen kraft, det var bara att det var ett jobb som jag sökte och så råkade det vara där.

Intervjuare 1 [00:18:46]: Jaha.

Talare 1 [00:18:46]: På ett finansbolag.

Intervjuare 1 [00:18:48]: Jaha.

Talare 1 [00:18:49]: Som innesäljare, och jag var där och sen blev jag befördrad och det var egentligen aldrig min grej, men jag tänkte att, jag var ju sån som person, jag satsade fullhjärtat på vad jag än gjorde, vare sig jag var intresserad eller inte.

Intervjuare 1 [00:19:02]: Ja.

Talare 1 [00:19:03]: Det var precis som i skolan, jag satsade på högsta betyg i allt, oavsett om jag var intresserad av ämnet eller inte, av ren princip.

Intervjuare 1 [00:19:09]: Ja, okej.

Talare 1 [00:19:10]: Så att det gjorde jag ju där med. Samtidigt som jag hade teatern vid sidan av. Så att jag nådde ju till slut en position där jag tjänade en, hade en väldigt bra lön.

Intervjuare 1 [00:19:21]: Ja, och fast jobb och?

Talare 1 [00:19:22]: Och fast jobb, och eh ansvaret för Götabankens tjänstebilar i hela Sverige.

Intervjuare 1 [00:19:32]: En slags chefsposition alltså?

Talare 1 [00:19:33]: Ja, en ansvarsposition med det, jajamän. Eh, så att, och det kom ju till och med, det kom ganska höga chefer även ifrån utlandet och från övriga delar av Sverige som skulle dit och skulle ha samtal med och då, jag kommer ihåg att det var så många gånger som när det kom in någon, som frågade efter mister Sevreus.

Intervjuare 1 [00:19:55]: [skrattar 00:19:55]

Talare 1 [00:19:56]: Och då sa jag att, nej, it's not me, it's missis Sevreus, alltså, miss, miss Sevreus. Eh, så dom blev alltid lika förvånade att det var en kvinna i den positionen.

Intervjuare 1 [00:20:06]: Jaha.

Talare 1 [00:20:07]: Och jag var ju ung.

Intervjuare 1 [00:20:08]: Ja, hur gammal var du då?

Talare 1 [00:20:10]: Eh, ja jag var väl en 25, 26.

Intervjuare 1 [00:20:17]: Så då är vi någonstans mitten, tidigt 80tal?

Talare 1 [00:20:20]: Ja precis, 25, 26 så var jag, för sen vet jag att, sen hände det bästa på länge, och det var att finansbolaget gick omkull, och jag blev själagläd, jag tänkte, nu ska jag satsa på teater till 100 procent, som jag egentligen alltid velat göra. Så det gjorde jag från 27 års ålder.

Intervjuare 1 [00:20:38]: Så du sa upp dig då eller det las ner och du...

Talare 1 [00:20:40]: Ja, det var en kombo kan man säga, i den vevan så, ja. Så tänkte jag, nu ska jag aldrig jobba en enda dag till på kontor i hela mitt liv, och det har jag heller inte gjort. Sen dess har jag bara varit skådespelare. Men jag utbildade mig först då, såklart, eller jag

gick till teaterskolor och så, men jag...

Intervjuare 1 [00:20:56]: Men du började med, det var det första du gjorde då?

Talare 1 [00:20:59]: Ja, det var det, och sökte och så fick, jag fick allt jag sökte då, på en gång.

Intervjuare 1 [00:21:03]: Oj då.

Talare 1 [00:21:03]: Som jag inte hade fått innan.

Intervjuare 1 [00:21:06]: Ja.

Talare 1 [00:21:07]: Jag var väldigt nära att komma in på Malmö scenskola, gick ända till sista provet, och då frågade dom om jag var beredd att flytta ner och så. Då var det likadant som när jag var på Götabanken, att jag sa nej.

Intervjuare 1 [00:21:20]: [skrattar 00:21:20]

Talare 1 [00:21:20]: Och då kom jag inte in. Så att jag, alltså. Så att det där med att ärlighet varar längst, jag vet inte.

Intervjuare 1 [00:21:26]: Nej.

Talare 1 [00:21:28]: Inte på alla plan.

Intervjuare 1 [00:21:28]: Får se, det är inte slut än.

Talare 1 [00:21:29]: Nej, men inte på alla plan har det inte gjort det, men.

Intervjuare 1 [00:21:32]: Så det blev inte Malmö utan du blev kvar i Göteborg.

Talare 1 [00:21:34]: Ja, precis, sen slutade jag söka.

Intervjuare 1 [00:21:38]: Ja.

Talare 1 [00:21:38]: För då hade jag en liten, kris med mig själv och mitt liv.

Intervjuare 1 [00:21:39]: Ja, precis, att bli ratad och sådär.

Talare 1 [00:21:42]: Ja, så att jag, så jag sökte inte scenskolan mer än ett par gånger.

Intervjuare 1 [00:21:46]: Nej.

Talare 1 [00:21:47]: Faktiskt.

Intervjuare 1 [00:21:50]: Men så började du jobba istället?

Talare 1 [00:21:51]: Ja.

Intervjuare 1 [00:21:52]: Ja.

Talare 1 [00:21:53]: Precis, det gjorde jag.

Intervjuare 1 [00:21:54]: Och det, hur gick det till då?

Talare 1 [00:21:56]: Nu ska vi se, var är vi nu i tiden förresten? Alltså.

Intervjuare 1 [00:21:59]: Ja, nu är vi någonstans, du hade fått den där krisen som du, alltså du hade lagt ner scenskolan.

Talare 1 [00:22:03]: Ja, lagt ner scenskolan, det var ju då jag arbetade på dom här kontoren och det.

Intervjuare 1 [00:22:07]: Jaha du sökte scenskolor under tiden?

Talare 1 [00:22:09]: Ja, ja jag sökte scenskolor under tiden, jajamänsan.

Intervjuare 1 [00:22:12]: Jaja jag trodde du gjorde det innan.

Talare 1 [00:22:12]: Ja, nej, och jag slutade söka scenskolan när jag var 24 tror jag, eller 23.

Intervjuare 1 [00:22:17]: Jaha.

Talare 1 [00:22:17]: För då tyckte jag, nu är jag för gammal.

Intervjuare 1 [00:22:19]: Ja, okej.

Talare 1 [00:22:19]: Och hade bara sökt några gånger.

Intervjuare 1 [00:22:21]: Och då hade du tänkt dig att lägga ner teatern?

Talare 1 [00:22:23]: Ja, det tänkte jag, för då hade jag en kris, jag tänkte att, 23, jättegammalt, jag kommer aldrig att kunna satsa på detta. Då kände jag mig jättegammal som 23åring. Sen när jag var 27 så tänkte jag, nu jäklar. Så att, och det har jag ju.

Intervjuare 1 [00:22:36]: Det tog dom åren att liksom, mogna.

Talare 1 [00:22:39]: Ja, just det, att fatta det att jag kan.

Intervjuare 1 [00:22:42]: Ja, men hur gick det då, att alltså bara börja jobba som skådespelare sådär, det?

Talare 1 [00:22:45]: Ja, jag kom in på alltid samtidigt.

Intervjuare 1 [00:22:47]: Ja.

Talare 1 [00:22:48]: Jag sökte Nordiska folkhögskolans teaterlinje, jag sökte till universitetet, den här Dramatiken, jag kom in där också och på den andra och jag sökte även någon roll på Göteborgs stadsteater, en mindre roll.

Intervjuare 1 [00:23:10]: Jaha.

Talare 1 [00:23:11]: Eh, och och jag fick den också, eh, och jag fick, så jag gjorde allting samtidigt, men då brände jag väl ut mig sen på ett tag där, men jag jobbade med, jag tog allt jag fick, för då var jag så uppdämd.

Intervjuare 1 [00:23:25]: Men började du på alla då?

Talare 1 [00:23:25]: Ja, jag började på allting. Nej, inte, jag började inte på Dramatiken, för det kunde jag ju inte kombinera, men jag började på Nordiska folkhögskolan, trivdes jag jättebra med, men samtidigt som jag gick där på heltid så hade jag föreställningar fem kvällar i veckan, på stadsteatern, och en repetitionstid då som jag.

Intervjuare 1 [00:23:44]: Ja, ja.

Talare 1 [00:23:45]: Men den hade jag väl egentligen avverkat innan så jag hade, det var föreställningarna som var, när terminen började. Och det hade jag ju räknat ut att föreställningarna var ju fem kvällar i veckan.

Intervjuare 1 [00:23:55]: Yes.

Talare 1 [00:23:55]: Och skolan var ju dagtid, så det var ju inga problem. Sen hade jag även sökt lite sån här ledarkursen, barngrupper och även regissera en vuxenföreställning, amatörgrupp på Backa kulturhus, jag fick det också.

Intervjuare 1 [00:24:10]: Jaha [skrattar 00:24:10].

Talare 1 [00:24:12]: Ähm, så jag tog det, för jag tänkte barngrupperna var ju på måndag eftermiddag, då hade jag ingen skola, slutade vid lunch, passar perfekt tänkte jag, åker jag direkt dit. Och sen var dom här vuxenteatergrupperna var på måndag kväll, tänkte jag, då har jag ingen föreställning heller, på stadsteatern, och ingen skola, så det funkade.

Intervjuare 1 [00:24:31]: Nej.

Talare 1 [00:24:31]: Och sen hade jag dessutom tidigare sökt sångjobb, såna här listor, alltså det vill säga, sångjobb som var vissa helger från kulturförvaltningen.

Intervjuare 1 [00:24:41]: Jaha.

Talare 1 [00:24:42]: På äldreboenden och sånt. Jag fick det med, och jag tog det för det var ju på lördag söndag på dagen.

Intervjuare 1 [00:24:47]: Jaha [skrattar 00:24:47]

Talare 1 [00:24:48]: Så jag, jag tog allt.

Intervjuare 1 [00:24:50]: Herregud.

Talare 1 [00:24:50]: Och jag tyckte det gick jättebra när jag skrev in i kalendern, för jag såg att det är ingenting som krockar, det är ju inga problem, jag tog allt och det funkade jättebra första terminen sen började jag bli väldigt trött.

Intervjuare 1 [00:25:03]: Ja, jag förstår det.

Talare 1 [00:25:03]: Tills jag fick en förkylning, då pajade ju alltihop, för då, jag kunde, jag hade ingen tid att vara hemma, och vila. Så att jag jobbade med hög feber på stadsteatern, jag gick till skolan tills någon skickade hem mig kommer jag ihåg någon dag, och jag fick ju börja ställa in några jobb för jag fattade att nu är jag jättedålig. Så att, ja.

Intervjuare 1 [00:25:23]: Men, sången var kom den ifrån, den hade också funnits hela tiden?

Talare 1 [00:25:27]: Ja, den hade funnits, för jag var med några år i Göteborgs operettsällskap. Också under gymnasietiden.

Intervjuare 1 [00:25:32]: Jaha, jaha.

Talare 1 [00:25:32]: Och under kontorstiden. Så gjorde jag många roller.

Intervjuare 1 [00:25:36]: För när, jag menar, att bara liksom börja sjunga sådär.

Talare 1 [00:25:38]: Nej, nej, nej det var, i synnerhet kan man säga eftersom någon på grundskolan, så hade vi en musiklärare där som sa, du kan inte sjunga.

Intervjuare 1 [00:25:50]: Oj.

Talare 1 [00:25:50]: Så hon inte ens ville ha med mig när skolan skulle vara i kyrkan.

Intervjuare 1 [00:25:54]: Oj.

Talare 1 [00:25:55]: Men...

Intervjuare 1 [00:25:57]: Hur tog du det?

Talare 1 [00:25:57]: Ja då blev jag väldigt ledsen, för jag tyckte det var roligt att vara med i gemenskapen.

Intervjuare 1 [00:26:02]: Ja.

Talare 1 [00:26:02]: Så jag blev väldigt knäckt just då, men sen tänkte jag, vad fasen, jag ska visa dom. Så att sen i gymnasiet så blev det ju helt annorlunda, då var det...

Intervjuare 1 [00:26:10]: Men hade du sjungit mycket innan, alltså?

Talare 1 [00:26:13]: Nej, det hade jag inte.

Intervjuare 1 [00:26:14]: Men för att en del barn liksom sjunger och andra inte.

Talare 1 [00:26:16]: Ja, nej, inte direkt.

Intervjuare 1 [00:26:19]: Nej.

Talare 1 [00:26:19]: Men eftersom jag gav mig fasen på det då så började jag tycka det var väldigt roligt, så jag började ta sånglektioner.

Intervjuare 1 [00:26:24]: Du tog sånglektioner?

Talare 1 [00:26:25]: Jag började ta privata sånglektioner.

Intervjuare 1 [00:26:27]: Oj.

Talare 1 [00:26:27]: Och sen gick jag, vet jag att det var någon annons om Göteborgs operettsällskap, som man kunde söka, så jag gick på audition och fick det.

Intervjuare 1 [00:26:35]: Okej.

Talare 1 [00:26:37]: Och sen gick det några år och sen började jag jobba professionellt med det, och fick betalda jobb och, så jag tänkte att, ja, det gick ju det med.

Intervjuare 1 [00:26:46]: Ja, ja.

Talare 1 [00:26:46]: [skrattar 00:26:47]

Intervjuare 1 [00:26:48]: [skrattar 00:26:48] Jo men det är ändå väldigt driftigt då att liksom, att att ta privata sånglektioner sådär.

Talare 1 [00:26:52]: Ja, yes. Ja men jag var ju väldigt sådär driven.

Intervjuare 1 [00:26:55]: Ja.

Talare 1 [00:26:57]: Jag tänkte att, det jag fått för mig att klara det ska jag klara, men det hade ju också ett högt pris.

Intervjuare 1 [00:27:02]: Men var kommer det ifrån, för du verkar ju ha varit liksom väldigt driven och målmedveten, när vi pratade om hur du satsade på skolan oavsett om det var kul eller inte eller så, var det någonting som, har det någonting med din som jag förstår ändå

otrygga uppväxt att göra?

Talare 1 [00:27:17]: Ja, jag tror att det i alla fall hade delvis med det att göra alltså, jag vet inte hur mycket man har med sig av något när man föds redan, det vet jag inte.

Intervjuare 1 [00:27:24]: Nej, nej.

Talare 1 [00:27:24]: Men men jag vet ju att under hela min uppväxt så hade jag flera, flera negativa förebilder.

Intervjuare 1 [00:27:32]: Ja.

Talare 1 [00:27:33]: Och framför allt min pappa som, och och även en del andra män, som som jag kände inte klarade av sina, alltså att dom kunde inte behålla ett jobb och dom blev deprimerade och, så jag hade väldigt mycket, jag tänkte jag ska aldrig, jag ska klara mig.

Intervjuare 1 [00:27:52]: Och också det här med din mamma som verkligen blivit utsatt sådär?

Talare 1 [00:27:55]: Och mamma som hade, ut, väldigt utsatt och i händerna på andra, väldigt tufft ekonomiskt, så jag bara tänkte, jag, jag ska fixa det för mig, jag ska inte sätta mig i skuld, jag ska få jobb, jag ska klara mig, så det har nog mycket med det att göra.

Intervjuare 1 [00:28:09]: Jaja, självständighet så.

Talare 1 [00:28:09]: Ja.

Intervjuare 1 [00:28:10]: Men för jag tänker du sa din pappa, din farfar hade jobbat på Götabanken?

Talare 1 [00:28:13]: Ja.

Intervjuare 1 [00:28:14]: Så han kom från en annan miljö då?

Talare 1 [00:28:16]: Han kom från en annan miljö.

Intervjuare 1 [00:28:18]: Ja.

Talare 1 [00:28:18]: Min farfar var den ende som kom ifrån en mer välbärgad släkt, så det var ju en jättekrock.

Intervjuare 1 [00:28:25]: Ja, okej.

Talare 1 [00:28:27]: Och det var faktiskt en väldigt rolig händelse, med, som jag har, men den var innan jag hade fötts så den har jag fått mig berättad, men men, styrkt från bägge sidor sen.

Intervjuare 1 [00:28:35]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:28:36]: Det var tydligt så att när mamma hade träffat pappa...

Intervjuare 1 [00:28:40]: Ja.

Talare 1 [00:28:40]: Och och hon blev gravid med mig och så, alltså när hon var 17, så skulle hon...

Intervjuare 1 [00:28:46]: Då bodde hon i Gårda då, hos din mormor och morfar?

Talare 1 [00:28:49]: Öh, det gjorde hon.

Intervjuare 1 [00:28:50]: Ja.

Talare 1 [00:28:50]: Och, precis, och dom var ju så unga, och då skulle mamma låta eh pappas föräldrar, alltså min kommande farfar och farmor, fast jag inte var född, och hennes egna föräldrar, träffas, och då vet jag att...

Intervjuare 1 [00:29:06]: Var bodde dom då, dom bodde inte i Gårda?

Talare 1 [00:29:07]: Nej, dom bodde i Kålltorp.

Intervjuare 1 [00:29:08]: Dom bodde i Kålltorp.

Talare 1 [00:29:09]: Ja, i villa och, alltså hade en helt annan bakgrund. Eh, och farfar jobbade ju som revisor så han hade det gott ställt och lite sånt där och min farmor kom visserligen från fattiga förhållanden har jag hört sen, men hon var väldigt sugen på det här lyxiga livet, så att hon anammade det till fullo.

Intervjuare 1 [00:29:29]: Ja.

Talare 1 [00:29:29]: Så att mormor och morfar bjöd in på Gårda, jag minns att dom har sagt att, och mamma också, att dom var så nervös hur mötet skulle bli, för mamma visste ju att dom här var så totalt olika. Min mormor då, hon hon ägde ju inget smink, var inte intresserad av det, gick i städrockar, jobbade inom hemvården, som hemsamarit som det hette, så att, hon hade ingen önskan att förställa sig eller klä upp sig och försminka sig eller, och hon skämdes inte ett dugg för sig, alltså hon ville, hade inget behov av att putsa på någonting.

Intervjuare 1 [00:30:04]: Ja, okej.

Talare 1 [00:30:04]: Utan var helt trygg och lugn med det.

Intervjuare 1 [00:30:06]: Väldigt genuin.

Talare 1 [00:30:06]: Väldigt genuin, både mormor och morfar, medan mamma då visste att

farmor, det var ju raka motsatsen där, så hon så, in på Gårda har jag fått berättat, då kommer farmor på höga stilettklackar mellan in på dom här kullerstensgatorna.

Intervjuare 1 [00:30:23]: [skrattar 00:30:23]

Talare 1 [00:30:23]: Äh, leopard, tight leopardklänning, sidenblus, eller kjol, leopardkjol, svart sidenblus, håret uppsatt, tuperat som ju, och och med ett långt cigarettmunstycke. Så kulturkrocken var ju total, vad jag förstått.

Intervjuare 1 [00:30:44]: [skrattar 00:30:44]

Talare 1 [00:30:44]: Och farmor var ganska sådär liksom taggarna ut i början, men hon älskade min mormor sen, hon dom hon kände ju att där var ju ingen konkurrens.

Intervjuare 1 [00:30:53]: Nej nej.

Talare 1 [00:30:53]: Det var ju ingenting som krockade, så efter vad jag förstod blev dom mycket goda vänner sen, och farmor taggade ju ner.

Intervjuare 1 [00:31:03]: Ja.

Talare 1 [00:31:03]: Ganska omedelbart, för att det fanns ju ingenting att förstålla, alltså man behövde inte, ja vad ska man säga, stå upp för.

Intervjuare 1 [00:31:11]: Nej, men, nej.

Talare 1 [00:31:13]: Man behövde inte höja sin status.

Intervjuare 1 [00:31:12]: Men fick dom kontakt på riktigt då, alltså dom dom?

Talare 1 [00:31:15]: Ja det tror jag.

Intervjuare 1 [00:31:15]: Men hade?

Talare 1 [00:31:16]: Mormor hade ju den effekten med att, ja ja, alla tyckte om henne, verkligen älskade henne, för hon var ju, var en grymt generös människa.

Intervjuare 1 [00:31:27]: Ja, okej.

Talare 1 [00:31:29]: Äh, min mormor är mitt livs hjälte, vardagshjälte.

Intervjuare 1 [00:31:33]: Jaha.

Talare 1 [00:31:33]: Min mormor är verkligen.

Intervjuare 1 [00:31:36]: Hon lever fortfarande?

Talare 1 [00:31:36]: Nej. Hon dog när jag var 30.

Intervjuare 1 [00:31:38]: Ja, okej.

Talare 1 [00:31:39]: Ja, ähm, alla dom åren med henne, det är verkligen min hjälte.

Intervjuare 1 [00:31:45]: Din förebild.

Talare 1 [00:31:46]: Min förebild.

Intervjuare 1 [00:31:47]: Hon verkade ju liksom ändå även om hon inte var uppåtsträvande eller vad jag ska kalla det.

Talare 1 [00:31:51]: Nej, nej.

Intervjuare 1 [00:31:51]: Så hade hon ju fötterna på jorden och...

Talare 1 [00:31:53]: Absolut.

Intervjuare 1 [00:31:53]: ...och trygg i sig själv.

Talare 1 [00:31:55]: Trygg i sig själv och otroligt generös, och hon hjälpte så många och hon levde för att göra det gott för andra. Totalt oegoistisk person och väldigt varm och, hennes hem var alltid öppet, dom hade ju inte mycket pengar att röra sig med men det lilla dom hade, det det, det ödslade dom på andra, väldigt ofta när jag bodde där eller efter skolan eller så var det hantverkare kanske på gården eller i huset eller, mormor hade alltid öppen dörr och fönster och stod och stekte bräckkorv och ägg och, kom in och åt och, och jag menar kom det någon försäljare en gång så, så hon släppte in dom och en dag när jag kom hem efter skolan, grundskolan någon gång, dom bodde ju i en etta då, det var när dom bodde på Vågmästareplatsen i en etta med heltäckningsmatta, så fanns ju absolut inget behov av, då hade dom köpt en persisk matta, jag tror inte den var äkta men den kostade ju ändå en del pengar, alltså en matta som dom inte hade någon... Jag kommer ihåg jag tänkte, jag frågade, men vad ska ni göra, var ska ni ha den någonstans, för den låg hoprullad under en byrå, nej, det har vi ingenstans, men det, han var så mager och klen, stackarn, så kände, tyckte synd om honom.

Intervjuare 1 [00:33:08]: [skrattar 00:33:09]

Talare 1 [00:33:09]: Så då tog dom sina sparpengar och köpte en matta och bjöd honom på middag och, och han kunde tydligen inte språket heller så dom hade inte kunnat prata men, alltså sådär.

Intervjuare 1 [00:33:18]: Ja [skrattar 00:33:18]

Talare 1 [00:33:18]: Ja, alltså.

Intervjuare 1 [00:33:19]: Så du har haft det som förebild då.

Talare 1 [00:33:20]: Mycket. Absolut som förebild. Den där generositeten och att se andra och att inte låta materiella saker eller status få något stort inflytande.

Intervjuare 1 [00:33:36]: Så för det låter ju ändå som att då hade du med dig ganska mycket, så jag blir väldigt förvånad över att du då hamnade i den här ekonomi, finansvärlden.

Talare 1 [00:33:45]: Ja, jag är också jätteförvånad.

Intervjuare 1 [00:33:46]: När man väl, ofta liksom, man inte gör medvetna val utan det är först efteråt man ser att, här gjorde jag så, därför blev det så här, men varför hamnade du där från början?

Talare 1 [00:33:54]: Jag vet faktiskt precis varför det blev så.

Intervjuare 1 [00:33:58]: Okej?

Talare 1 [00:33:58]: Jo, därför att under hela min grundskoletid så hade jag så väldigt få kompisar, hade ju några sen, men det var ju det att alla andra bodde åt andra hållet, så det tog sån tid att etablera kontakter och jobba för det, så att jag hade varit väldigt ensamt, och jag minns när jag skulle börja gymnasiet, nu måste jag ha en annan strategi, alltså jag ska verkligen inte se till att gå på fel sida liksom, jag ska hänga på, så att jag fick ju kompisar där och hon, en av dom som blev mina bästa vänner, när gymnasietiden var slut så betydde det så mycket för mig att fortsätta att ha dessa kontakter, så jag tänker så här, oavsett vad hon ska söka vidare till ska jag söka till precis samma sak.

Intervjuare 1 [00:34:39]: Jaha.

Talare 1 [00:34:39]: Oavsett, och det gjorde jag. Det är därför jag hamnade på den ekonomiska utbildningen.

Intervjuare 1 [00:34:44]: Jaha, jaha.

Talare 1 [00:34:45]: Inte av någon annan anledning. Jag kommer ihåg, det hade inte spelat någon roll vad hon hade sagt, så hade jag sökt samma, och kom in.

Intervjuare 1 [00:34:54]: Vad intressant.

Talare 1 [00:34:54]: Ja, så var det.

Intervjuare 1 [00:34:56]: Den kombinationen av att å ena sidan vara så drivande och ändå liksom förutseende så att man hade den planen.

Talare 1 [00:35:00]: Ja.

Intervjuare 1 [00:35:00]: Och å andra sidan så totalt inte planerande .

Talare 1 [00:35:03]: Det är jättekonstigt för jag visste ju hela tiden vad jag ville jobba med, men i och med att jag var så itudad att det fanns inte en möjlighet i världen att jobba med det, så så förstod jag ändå att jag måste gå emot det, trodde jag.

Intervjuare 1 [00:35:15]: Ja, gjorde du det så länge det gick.

Talare 1 [00:35:16]: Så länge det gick, mm.

Intervjuare 1 [00:35:18]: Och sen då, sen så har du jobbat med som skådespelare sen dess?

Talare 1 [00:35:21]: Sen har jag jobbat med det och, och ja, naturligtvis med perioder av akassa emellan, men jag har kunnat försörja mig på det i alla år, jag har inte jobbat med något annat.

Intervjuare 1 [00:35:33]: Nej.

Talare 1 [00:35:34]: På alla år, än med teatern och...

Intervjuare 1 [00:35:37]: Och sången.

Talare 1 [00:35:37]: Och sången då.

Intervjuare 1 [00:35:38]: Ja.

Talare 1 [00:35:39]: Mm.

Intervjuare 1 [00:35:40]: Och då har du varit frilansande mest eller, ganska?

Talare 1 [00:35:43]: Frilansare har jag varit, som mest har jag haft en årsanställning.

Intervjuare 1 [00:35:45]: Ja.

Talare 1 [00:35:45]: Så att det har varit på mest fria grupper men även några institutioner.

Intervjuare 1 [00:35:51]: För det krävs ju mycket att vara frilans.

Talare 1 [00:35:52]: Absolut.

Intervjuare 1 [00:35:53]: Mycket drivkraft och mycket...

Talare 1 [00:35:56]: Absolut. Men jag har egentligen aldrig velat jobba ensam, så jag har inte, jag har inte kört mitt race helt ensam om man säger så.

Intervjuare 1 [00:36:04]: Nej. Nej.

Talare 1 [00:36:04]: Det har inte roat mig, kanske med en monolog eller driva, driva någon egen teater ensam, så nej jag har hela tiden velat jobba tillsammans med andra, så, men, ja,

det har ju varit bland ett annat grupper som man har cirkulerat eller varit anställd. På några olika teatrar, och ganska så många.

Intervjuare 1 [00:36:25]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:36:27]: Och ofta återkommande, men men inget, ja, till och från, och sen även varit med och drivit egna projekt, ett antal också.

Intervjuare 1 [00:36:35]: Ja, just det, det är drivkraften...

Talare 1 [00:36:38]: Ja, ja visst, jag visst. Och det började väl egentligen med att jag kom till teater aftonstjärnan och kom in där hos Kent Andersson.

Intervjuare 1 [00:36:46]: Ja, just det.

Talare 1 [00:36:48]: Ähm, var på en audition där i ett läge och fick jobb där ett år, då var jag där ett helt år.

Intervjuare 1 [00:36:53]: Ja.

Talare 1 [00:36:53]: Och spelade flera 100 föreställningar, för utsålda hus.

Intervjuare 1 [00:36:58]: Det var en utav hans?

Talare 1 [00:37:00]: Ja, det var hans näst sista revy.

Intervjuare 1 [00:37:03]: Jaha.

Talare 1 [00:37:03]: Och då var jag där ett år.

Intervjuare 1 [00:37:04]: Ja.

Talare 1 [00:37:04]: Och och det var också, både första och sista, ähm, revyn som som Kent ville vara ute på, Riksteatern hade frågat flera gånger förut men han hade inte velat det, men just med denna uppsättningen så ändrade han sig och ville det, så det fick jag, under det året fick jag uppleva tre månader med det här gänget, på Riksteatern.

Intervjuare 1 [00:37:28]: Ja, ja okej.

Talare 1 [00:37:28]: Då, då var vi ju genom hela landet, och det, ja det var en häftig upplevelse, med alla dessa orter genom Sverige och med Kent Andersson och dom andra i det gänget.

Intervjuare 1 [00:37:40]: Ja.

Talare 1 [00:37:40]: Och få och få vara med där och uppleva det, det, för det där var ju även Sonya Hedenbratt också iblandad, eller det var ju Kents kompis eller.

Intervjuare 1 [00:37:48]: Jaha okej.

Talare 1 [00:37:48]: Så jag kände lite grann att säcken knöts ihop.

Intervjuare 1 [00:37:51]: Ja, ja ja.

Talare 1 [00:37:52]: För redan när jag var liten och hade träffat Sonya eller, det var ju inte så att jag kände henne, men mormor kände ju henne lite eller, men det var bara det att jag hörde mycket om Kent, så att det var liksom som en sån där, någonstans dröm.

Intervjuare 1 [00:38:04]: [skrattar 00:38:04] Men pratade ni om det?

Talare 1 [00:38:06]: Ja, eller ja kanske.

Intervjuare 1 [00:38:06]: Ja nej men med korven?

Talare 1 [00:38:08]: Ja, jag har inte tydliga minnen av exakt hur mycket eller, men.

Intervjuare 1 [00:38:11]: Nej men nu när du träffade henne då, pratade du om kalvkorven eller?

Talare 1 [00:38:14]: Ja, ja ja ja ja, ja.

Intervjuare 1 [00:38:15]: Eller kom hon ihåg det?

Talare 1 [00:38:15]: Ja, absolut, ja ja ja, jo men det stämmer, jajamän.

Intervjuare 1 [00:38:19]: [skrattar 00:38:19]

Talare 1 [00:38:19]: Så att det var lite grann som att cirkeln knöts, och jag menar jag har ju bott på Hisingen sen jag var sex år, i Aftonstjärnan och så, det var ju, fick ju en.

Intervjuare 1 [00:38:28]: Ja, precis, hemmaplan.

Talare 1 [00:38:28]: Ja, det kan man säga. Det kan man ju säga.

Intervjuare 1 [00:38:31]: Ja, för det var ju, jag kan tänka mig det var en speciell, det var ju ett gäng, jag kan tänka mig att det var en speciell stämning i.

Talare 1 [00:38:36]: Det var en speciellt stämning i hela huset då.

Intervjuare 1 [00:38:37]: Maria Hörnelius och.

Talare 1 [00:38:38]: Maria Hörnelius och Lasse Brandeby och Erik Ståhlberg.

Intervjuare 1 [00:38:44]: Jaja.

Talare 1 [00:38:44]: Och sen var det ju Kent, Berndt Andersson.

Intervjuare 1 [00:38:48]: Ja just det.

Talare 1 [00:38:48]: Och Kjell Jansson, musiker, och så jag.

Intervjuare 1 [00:38:53]: Ja ja.

Talare 1 [00:38:54]: Och Anders Wällhed som regissör och. Ja men det var en speciell stämning i huset med, för att det var ju också det att, det var då jag kom in i den här traditionen att prata med folk. Innan så hade jag ju i mitt teaterliv inte ähm, kommit i så mycket kontakt med det här direkta publika tilltalet.

Intervjuare 1 [00:39:16]: Jaha.

Talare 1 [00:39:16]: Så det kände jag att det fick jag med mig därifrån. Att vi, innan varje föreställning så var vi ju ute och pratade med publiken i foajén och man hjälpte dom in, och det hade inte jag varit med om på någon annan teater. Där var det ju alltid att man liksom stod bakom ridån eller en skärm eller, så nu blev det ju en annan typ av tilltal.

Intervjuare 1 [00:39:35]: Jaja.

Talare 1 [00:39:35]: Så det var, ja. Som.

Intervjuare 1 [00:39:36]: Men det fanns väl från Kents sida ett genuint intresse att möta?

Talare 1 [00:39:41]: Ja, ja det var det. Absolut.

Intervjuare 1 [00:39:44]: Inget koketterande sådär.

Talare 1 [00:39:44]: Nej nej nej. Så han ville ju det, han ville ju träffa alla på något vis sådär.

Intervjuare 1 [00:39:50]: Ja.

Talare 1 [00:39:50]: Och han kunde ibland då efter en föreställning, han gjorde det ganska många gånger sådär, när publiken hade gått och det blev tyst i salongen och och, både jag och han var väl lite långsammare än dom andra på något vis att bli färdig i logerna, och då kunde han ibland gå in till mig och så drog han med mig från logen och ställde sig med armen om mig, när ridån hade gått upp och det var tomt i salongen, och så sa han, ah, dom e la för goa, precis så, och då menade han ju publiken.

Intervjuare 1 [00:40:21]: [skrattar 00:40:21]

Talare 1 [00:40:22]: Men vad tomt de e när dom har gått hem, eller hur? Jaa, sa jag, så stod vi liksom där och pratade lite om livet.

Intervjuare 1 [00:40:29]: Vilken skola!

Talare 1 [00:40:31]: Ja, det var det ju. Ja.

Intervjuare 1 [00:40:33]: Ja, när var detta?

Talare 1 [00:40:35]: Nu ska vi se. Mm, ja det kan jag ju titta på mitt cv, men 2002.

Intervjuare 1 [00:40:46]: Ja okej tidigt 2000-tal.

Talare 1 [00:40:47]: Tror jag.

Intervjuare 1 [00:40:49]: För han dog väl i.

Talare 1 [00:40:50]: Sen dog han bara ett par år efter det.

Intervjuare 1 [00:40:53]: Ja just det, just det.

Talare 1 [00:40:55]: Eh, det stämmer det, så det hann inte bli något mer, men han dog ett par år efter det.

Intervjuare 1 [00:40:59]: Och nu är du tillbaka på Aftonstjärnan, så det är ytterligare en cirkel till då som är slutet?

Talare 1 [00:41:03]: Ja. Ja det är jag, jag menar jag är ju inte enbart där för jag är ju frilans fortfarande.

Intervjuare 1 [00:41:07]: Ja, ja.

Talare 1 [00:41:07]: Men jag har ju gjort flera föreställningar där som jag själv har varit inblandad i att skapa. Inte ensam, men ihop med kollegor.

Intervjuare 1 [00:41:19]: Mm. En fråga som vi försöker ställa, det är, känner du dig som göteborgare?

Talare 1 [00:41:24]: Absolut. Jag är infödd göteborgare. Jag är ju liksom.

Intervjuare 1 [00:41:30]: Du är infödd. [skrattar 00:41:30]

Talare 1 [00:41:30]: Ja, jag, eh jag är super, jag är, vad heter det, jag är urinvånare.

Intervjuare 1 [00:41:35]: Känner jag... kändes nästan överflödigt att ställa den frågan.

Talare 1 [00:41:37]: Ja, det är det ju, jag har ju aldrig bott någon annanstans heller eller, nej det kan man säga.

Intervjuare 1 [00:41:41]: Vad är en äkta göteborgare?

Talare 1 [00:41:44]: Det vete sjuttan vad en äkta göteborgare är, alltså man har ju någon slags sån här karikatyrbild, ungefär, att en göteborgare är, hallå du, det är lite sådär gött och avslappnat och man möter en blick och man liksom förställ... eller man är liksom sådär öppen på något sätt och man är skämt, ja det är väl lite det där med göteborgsskämt med.

Intervjuare 1 [00:42:05]: Ja okej.

Talare 1 [00:42:06]: Jag har förstått att jag är ju, förutom att man har en sån dialekt så så är det väl något i det där sättet att skämta som jag tror att man har, kanske är det som.

Intervjuare 1 [00:42:17]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:42:17]: Ja, jag har inget bra svar på den här frågan, men jag känner mig i alla fall som en. Men jag har egentligen inte så mycket reflekterat över vad det innebär.

Intervjuare 1 [00:42:26]: Nej.

Talare 1 [00:42:26]: Förutom att ha bott här i hela sitt liv.

Intervjuare 1 [00:42:29]: Du har, du har bott i lite olika delar, förutom där i början i Gårda så har du bott i Hisingen hela livet? Och det är där liksom du har gått i skolan.

Talare 1 [00:42:34]: Mm, jag har bott i tre olika lägenheter, fyra olika lägenheter på Hisingen och nu bor jag i villa, så det är ju någon form av, ja, vad ska man säga, någon form av materiell klassresa.

Intervjuare 1 [00:42:49]: Ja.

Talare 1 [00:42:49]: Men det är ju ingen förändring på insidan liksom, utan idealen är ju totalt kvar, och det kan man ju ha för den delen var man än bor.

Intervjuare 1 [00:42:58]: Ja, ja.

Talare 1 [00:42:58]: Självklart va, men.

Intervjuare 1 [00:43:00]: Nej men jag tänker på det här hur man har rört sig i staden och sånt och tidigare, och det finns ju i viss mån fortfarande, har jag förstått det som, jag är inte infödd göteborgare så jag har inte riktigt den känslan, men ändå, att Hisingen, när man pratar om Hisingsbönder och så, finns kvar när det var landet och det är fortfarande så.

Talare 1 [00:43:17]: Ja. Ja.

Intervjuare 1 [00:43:17]: Att Hisingen är inte lika fint som stan och sådär.

Talare 1 [00:43:18]: Nej, det har ju en...

Intervjuare 1 [00:43:22]: Hur har du tänkt på den saken?

Talare 1 [00:43:22]: Det har ju en sån klang, och ja det är ju klart att jag flyttade ju dit så pass tidigt, men men jag har mött väldigt mycket människor som har kommit hem till oss, och man har åkt på lite sightseeing och på Hisingen och, och då är det nästan alltid så, men gud, kan Hisingen se ut såhär. Så jag har förstått att dom har ju väldigt förutfattade meningar, precis som vi människor kan ha om en massa saker.

Intervjuare 1 [00:43:45]: Jaja.

Talare 1 [00:43:46]: Då då verkligen även i detta perspektivet.

Intervjuare 1 [00:43:48]: Hisingen är ju väldigt stort.

Talare 1 [00:43:50]: Hisingen är stort, men men det är klart, många som inte har varit på Hisingen särskilt mycket eller framför allt kanske för folk som inte bor i Göteborg eller som inte har varit där, man ser på nyheterna så får man lätt för sig att Hisingen är vissa torg bara och det är mycket gängproblematik och, men det är ju bara det att Hisingen är väldigt stort som du säger.

Intervjuare 1 [00:44:09]: Ja.

Talare 1 [00:44:10]: Så vi bor ju en kvart, precis exakt en kvart med buss eller bil in till city.

Intervjuare 1 [00:44:17]: Ja okej.

Talare 1 [00:44:17]: Brunnsparken, centralen eller, ja, typ.

Intervjuare 1 [00:44:20]: Ja.

Talare 1 [00:44:22]: Och sen bor vi exakt en kvart med bil eller buss åt andra hållet till havet.

Intervjuare 1 [00:44:25]: Jaha.

Talare 1 [00:44:25]: Och och då finns ju hela skalan av typer av boende.

Intervjuare 1 [00:44:29]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:44:30]: Så direkt när man åker norrut så, det räcker med en minut med bil så är det landet.

Intervjuare 1 [00:44:37]: Okej.

Talare 1 [00:44:37]: Och så bor vi vid Hisingsparken med väldigt mycket djur och 4 H-gård och grönområde.

Intervjuare 1 [00:44:42]: Ja.

Talare 1 [00:44:42]: Och åt andra hållet, där är det ju mer då betong och dessa torg, så att det är så, det är precis som...

Intervjuare 1 [00:44:51]: För att Hisingen är väl ändå inte en, ja okej det var Biskopsgården och dom områdena där.

Talare 1 [00:44:53]: Mm.

Intervjuare 1 [00:44:53]: Men annars så, Angered och Gårdsten och Hammarkullen och så, det ligger ju på andra sidan älven.

Talare 1 [00:45:00]: Ja, ja just det.

Intervjuare 1 [00:45:01]: Så det är ju inte riktigt, alltså.

Talare 1 [00:45:02]: Nej nej.

Intervjuare 1 [00:45:02]: Men Hisingen, har det blivit... Kville är inte det en gammal [?? 00:45:05].

Talare 1 [00:45:08]: Ja det tror jag.

Intervjuare 1 [00:45:08]: Att det är gammal så arbetarklass?

Talare 1 [00:45:09]: Absolut. Javisst, och varven på Hisingssidan, jag tror att det har spelat stor roll.

Intervjuare 1 [00:45:14]: Ja.

Talare 1 [00:45:14]: Jag menar nu ser det ju enormt annorlunda ut med hela Eriksberg till exempel och Lindholmen och, jag har ju sett det där från att det bara har varit varv och industrilokaler och sådär, till att det nu är flådigt.

Intervjuare 1 [00:45:31]: Hur upplever du den förändringen av stan som har skett? Du har ju bott nästan mitt smeten?

Talare 1 [00:45:39]: Mm, ja, alltså om man tänker på två olika sätt.

Intervjuare 1 [00:45:42]: Ja.

Talare 1 [00:45:42]: Om jag skulle säga hur man känner, om man tänker på byggnationen så är det en sak.

Intervjuare 1 [00:45:48]: Ja.

Talare 1 [00:45:48]: Tänker jag. Jag menar det är fullt med, jag tycker det är lite en sorg det

här dom fina kåkarna, gamla kåkarna, både i Gårda och Haga eller, ja i Haga finns ju en del bevarat, men det, det är så mycket genuint som är rivet, och som är sorgligt, och sen byggdes det en massa fula kåkar som jag, i mitt tycke i alla fall, på 60, 70-talet, och nu börjar man lite grann återvända till att förstå värdet och börja försöka måna lite om det som är kvar. Men jag känner det dubbelt, jag har ju någon slags sentimental romantik i i dom här gamla bilderna, där jag har sett där det är den här gamla varvsmiljön och det, så jag är lite sentimental över det, samtidigt så är det jättemycket såklart som har blivit fint.

Intervjuare 1 [00:46:37]: Ja.

Talare 1 [00:46:37]: Men vad jag kan uppleva är att det är, precis som jag upplever resten av förändringen i samhället, att från att ha gått till ett väld... många kollektiv, alltså som jag även upplevde på Gårda och mentaliteten folk emellan, grannar emellan, man hjälpte varandra och det var väldigt mycket mer i grupp och även på arbetsplatser och, hela fackföreningsrörelsen och allt detta, till ett väldigt långt gående åt individualismen, man pratar ju mycket om den totala friheten för individen, men jag tycker den där friheten har gått så långt så att det snarare är en fälla, upplever jag det. Inget är ju svart eller vitt, det finns fördelar, såklart, det är jättemycket vi har tillgång till, men det har också ökat stressen och det har ökat tomrummet tror jag, mellanrummen mellan folk.

Intervjuare 1 [00:47:32]: Är det någonting som du tycker att du märker av, eh?

Talare 1 [00:47:36]: Absolut.

Intervjuare 1 [00:47:36]: Ja.

Talare 1 [00:47:37]: Absolut. Jag kan ju också se, bara en sådan sak som till exempel att jag, det var ju över 30 år sen jag började sjunga på äldreboenden, och jag gör det ungefär cirka två veckor har jag kanske 25 jobb på två veckor, på äldreboenden, en gång om året, då har jag ju följt detta under 30 år.

Intervjuare 1 [00:47:55]: Ja.

Talare 1 [00:47:55]: Det är en enorm skillnad, jag jag kan ju se, tror inte det finns ett ställe jag inte har varit på. Tror jag.

Intervjuare 1 [00:48:01]: Nej, nej.

Talare 1 [00:48:01]: Jag kan ju se från när man började där, och det var ju så mycket personal med, man var, det var välkomnande. Och då menar jag både mot oss som kom samt att det var en gemenskap med dom boende, med dom äldre, det var, personalen satt ju med, det var kaffe och det var, det kom alltid en fråga, vill ni ha en bulle, vill ni ha kaffe, man satt och klappade med, man satt och höll om dom äldre och, sen har det gått från hela den skalan till att när man är ute nu, ja det var bara några veckor sen, då är det många ställen jag inte har träffat en personal, från det att man kommer till det att man går.

Intervjuare 1 [00:48:40]: Oj.

Talare 1 [00:48:40]: Alltså det det, det kan eka tomt i och så sitter det några själar i ett allrum som man sjunger för. Nu är det kanske hårt åt det hållet, för visst träffar man personal fortfarande men dom är så få, och dom är så mycket mer stressade och desillusionerade.

Intervjuare 1 [00:48:56]: Det är ju väldigt konkret.

Talare 1 [00:48:57]: Det är många som ser deppiga ut, alltså jag ser sån, jag kan följa det som ett tidsdokument.

Intervjuare 1 [00:49:04]: Det är väldigt konkret bild alltså.

Talare 1 [00:49:05]: Det finns undantag, det finns fortfarande engagerade människor som inte är utbrända, men dom är så få nu, dom är så få.

Intervjuare 1 [00:49:12]: Ja, det har slimmats väldigt mycket.

Talare 1 [00:49:14]: Oj oj oj. Det är en grym skillnad. Och det märker jag ju även alltså, ja, inom det, inom vården, även likadant inom teatern egentligen eller se bara på hur många det fanns anställda förut och det är så slimmat.

Intervjuare 1 [00:49:30]: [överlappat tal 00:49:27] samhället i stort, att det är så.

Talare 1 [00:49:34]: Mm, visst är det det.

Intervjuare 1 [00:49:34]: Jag intervjuade någon som jobbar på Volvo, han hade varit där i många år, han sa ungefär samma sak, fast om Volvo då, att dom...

Talare 1 [00:49:39]: Jaja.

Intervjuare 1 [00:49:39]: Förr fanns alltid extra ifall något skulle hända, man kunde lösa saker, och nu är det så slimmat så, så fort om minsta blir sjuk så är det liksom, då blir det stora problem, in med någon extra timanställd eller någonting, att det är verkligheten.

Talare 1 [00:49:51]: Ja, ja just det, ja. Nej det är verkligen inte bara inom en bransch eller så att, så det det visst, det är mycket som vi har fått det bättre, men det är också otroliga sorgligt med vården som har dragits ner som är värdefullt för människan.

Intervjuare 1 [00:50:07]: ja, ja. Märker, är det någonting du märker i Göteborg som stad också, alltså, mellan människor, hur tycker du att, för du pratade förut om att, det göteborgska det är att man möter blicken, man har tid att tjöta lite och så, är det någonting som kan se har förändrats ?

Talare 1 [00:50:19]: Ja ja alltså jag men man kan väl se också, jo alltså jag menar jag kommer ju ihåg tiden innan stormarknaden och allt.

Intervjuare 1 [00:50:23]: Ja.

Talare 1 [00:50:23]: Jag menar från det att jag var liten och man gick in i dom här småbutikerna och man.

Intervjuare 1 [00:50:27]: Just det.

Talare 1 [00:50:27]: Man kände affärsbiträdena och, precis sådär som det kan vara på ett och annat ställe i landsbygden var det ju här förr.

Intervjuare 1 [00:50:34]: Ja, ja.

Talare 1 [00:50:34]: Jag kommer jag var med mormor på en massa som småställen, ostaffären och allt, det var ju den här, alltså man tog sig tid och bara stod och tjtade.

Intervjuare 1 [00:50:44]: Ja.

Talare 1 [00:50:45]: Nu är det ju löpande bandet, alltså om man tittar på Göteborg som stad, vi växer ju, invånarna blir fler och fler och större och det är klart att då finns det, ja så det är ju en jätteskillnad.

Intervjuare 1 [00:50:56]: Man pratar också om att Göteborg är rätt segregerad stad, har du märkt, tycker du att du har märkt skillnad i det eller har det liksom?

Talare 1 [00:51:03]: Ja, det tycker jag.

Intervjuare 1 [00:51:04]: Det är så?

Talare 1 [00:51:04]: Jo det tycker jag, för jag, när jag var ju, det är ganska länge sen nu men jag kommer ihåg när jag såg skillnaden, jag var i Hjällbo och gjorde föreställningar i ett par omgångar.

Intervjuare 1 [00:51:15]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:51:15]: Med Teater Pyrofon och då, då vet jag att första gången jag var där så var det lite mer blandat.

Intervjuare 1 [00:51:23]: Ja.

Talare 1 [00:51:23]: Äh, andra, sen gick det några år och jag kom tillbaks och skulle göra en föreställning till, då såg jag ingen annan vit än mig själv.

Intervjuare 1 [00:51:32]: Nehej, nehej.

Talare 1 [00:51:32]: Öh, så att jag bara tänkte på, då hade det gått några år bara, oj. Jag kände inte igen mig.

Intervjuare 1 [00:51:40]: Finns det ställen, jag menar man åker kanske inte om man inte har

ärenden, ska göra något, men finns det ställen i Göteborg som du undviker, som du inte liksom åker till eller är rädd för, eller hur känner du dig trygg överallt?

Talare 1 [00:51:53]: Jag vet inte riktigt om jag känner mig trygg överallt, men det finns absolut ställen jag inte åker till, men det har nog kanske mest med att göra att jag inte har något ärende dit.

Intervjuare 1 [00:52:03]: Nej.

Talare 1 [00:52:03]: Men tack vare alla dom här sångjobben så kan man ju säga att då hamnar jag på alla ställen på det viset. Alltså, inte vartenda kvarter naturligtvis, men jag hamnar automatiskt i alla stadsdelar i och med detta.

Intervjuare 1 [00:52:15]: Ja.

Talare 1 [00:52:15]: Och där ser jag ju en enorm skillnad såklart. Så att nej det kan jag inte säga att det finns.

Intervjuare 1 [00:52:21]: Har du några favoritplatser i Göteborg då, någonting sådär som, ställen som du åker till hemskt gärna för att du tycker så mycket om att vara där?

Talare 1 [00:52:28]: Ja, ja det har jag ju, men alltid när man ska försöka räkna upp, i Göteborg, ja nu ska vi se, ja jag älskar ju vattnet och havet, alltså så att till exempel sitta på Slottsberget och se ut över havet, alltså Slottsberget är ju en.

Intervjuare 1 [00:52:47]: Ja.

Talare 1 [00:52:47]: Sen är, har jag ju botaniska i.

Intervjuare 1 [00:52:51]: Ja just det.

Talare 1 [00:52:51]: Alltså i Vitsippsdalen eller, det är ju en annan miljö. Där älskar jag också att vara. Äh, ja, och det har ju blivit även där vi bor, vid den 4 H-gården.

Intervjuare 1 [00:53:02]: Jaha.

Talare 1 [00:53:03]: Med alla dess djur och och lite, så det är olika platser, ja. Men djuren där, det är ju också ett smultronställe. Mm.

Intervjuare 1 [00:53:11]: Mm. Ja du, öh, varför ska man bo i Göteborg?

Talare 1 [00:53:19]: [andas ut 00:53:23] Oj, vilken svår fråga.

Intervjuare 1 [00:53:26]: [skrattar 00:53:26] Ska man bo i Göteborg?

Talare 1 [00:53:28]: Därför, därför att. I och med att jag alltid bara har bott här och inte kan jämför med något annat, klart att jag varit på en massa andra ställen, och har behov av det,

ibland har jag faktiskt själv frågat mig den frågan när det har varit tufft som frilansare, varför ska man bo i Göteborg? Och då har inte jag ens kunnat svara mig själv, och tänkt att nej, man, nej men man är kanske kär i sitt ställe där man har en massa rötter och det finns ju mycket, nej jag kan nästan inte svara på den frågan, mer än att jag skulle behöva något att jämföra med.

Intervjuare 1 [00:53:57]: Nej men jag tänker som frilansare inom teater och.

Talare 1 [00:53:59]: Ja det är tufft.

Intervjuare 1 [00:53:59]: Då borde du bott i Stockholm?

Talare 1 [00:54:01]: Ja. Så att jag har ju tänkt många gånger, jag borde ha flyttat.

Intervjuare 1 [00:54:05]: Ja, men det har aldrig varit aktuellt?

Talare 1 [00:54:07]: Av olika anledningar har det inte blivit det fullt ut.

Intervjuare 1 [00:54:10]: Nej.

Talare 1 [00:54:10]: Det har varit andra saker som har vägt över eller hindrat från det, eh, ja, det har varit andra saker som har hållit mig kvar.

Intervjuare 1 [00:54:20]: Ja, men du har ju familj och så här...

Talare 1 [00:54:23]: Ja, jag har ju familj kvar och och all min släkt bor här och mycket vänner och.

Intervjuare 1 [00:54:26]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:54:27]: Och dom flesta av dom kontakter man har, så det är det att man.

Intervjuare 1 [00:54:31]: Känns som att du har djupa rötter här?

Talare 1 [00:54:33]: Jag har djupa rötter, men visst sjutton har jag tänkt på ibland att man borde dra upp dom, och ge sig iväg, men men...

Intervjuare 1 [00:54:39]: Borde man?

Talare 1 [00:54:39]: Jag vet inte, mer sådär att det nästan är skämmigt att bara bo på ett ställe i hela sitt liv, har jag tänkt, faktiskt.

Intervjuare 1 [00:54:45]: [skrattar 00:54:45]

Talare 1 [00:54:46]: Däremot så har jag väldigt stort behov av att ibland åka iväg och bara bo eller semestra, hälsa på, alltså jag måste verkligen iväg från stan också.

Intervjuare 1 [00:54:55]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:54:57]: För att uppskatta att komma hem igen. Jag känner att det blir för trångt ibland.

Intervjuare 1 [00:55:01]: Ja okej.

Talare 1 [00:55:01]: Så att till exempel har jag varit i New York och, både New York och Indien tyckte jag väldigt mycket om, fastän dessa två ställen är totalt olika, men, på olika sätt så har jag känt att ibland kan Göteborg kännas för litet.

Intervjuare 1 [00:55:16]: Ja, okej.

Talare 1 [00:55:16]: Och som en ankdamn och som att jag kvävs. Även om jag älskar det på flera sätt så kan jag även känna att jag kvävs här, så ibland måste jag ge mig iväg.

Intervjuare 1 [00:55:24]: Ja.

Talare 1 [00:55:25]: Och egentligen kanske jag någon gång också vill ge mig iväg lite längre.

Intervjuare 1 [00:55:28]: Ja.

Talare 1 [00:55:29]: Tid.

Intervjuare 1 [00:55:30]: Men tror, vad tror du om framtiden för Göteborg, det händer ju väldigt mycket, det byggs så det knakar och det invandras från alla håll och kanter och...

Talare 1 [00:55:38]: Mm.

Intervjuare 1 [00:55:38]: Det är liksom, det verkar som att man satsar på att bli en storstad.

Talare 1 [00:55:44]: Mm, mm.

Intervjuare 1 [00:55:45]: Vad tänker du om det?

Talare 1 [00:55:48]: Ja, jag vet inte, jag tänker inte något specifikt om det med Göteborg, för jag tycker det är så med alla större städer.

Intervjuare 1 [00:55:54]: Ja.

Talare 1 [00:55:54]: Så tycker jag att städerna blir större och så avfolkas det på andra ställen, så det kan jag tycka är synd i sig, att det avfolkas. Någonstans ett litet lagom är väl alltid bra, på något vis, tänker jag.

Intervjuare 1 [00:56:06]: Ja.

Talare 1 [00:56:07]: Även om, men men jag gillar ju på något vis också i och med att jag kan

känna att det är trångt här ibland, så gillar jag ju tanken också om att det blir större. Jag bara hoppas att det blir också lite öppnare, att segregationen inte är, blir så befäst, men jag vet inte om jag är särskilt stor optimist med det, så att jag är mer, jag vet inte.

Intervjuare 1 [00:56:29]: Ser du en koppling mellan när du pratar om det individualistiska, var och en för sig, och det här mer hårdare, det har folk också pratat om inte bara att det blir tigare och liksom mer slimmat och så.

Talare 1 [00:56:39]: Mm.

Intervjuare 1 [00:56:40]: Och tidseffektivt och så utan också att det har blivit ett hårdare och hjärtlösare samhälle och att...

Talare 1 [00:56:47]: Ja.

Intervjuare 1 [00:56:47]: Det finns inte tid att liksom bry sig.

Talare 1 [00:56:49]: Ja, och det tror jag också, det är inte ens nationellt, det tror jag är internationellt, alltså det är globalt. Jag tror att, ja, det har det ju, det tycker jag ju att det har gjort, på alla dess, sen finns det alltid undantag, som tur är.

Intervjuare 1 [00:57:00]: Ja.

Talare 1 [00:57:00]: Och människor och krafter som verkar för motsatsen, men ja det tycker jag tyvärr, att det har blivit.

Intervjuare 1 [00:57:07]: Ja.

Talare 1 [00:57:07]: Och det, men det är inte bara här, det är mer rakt av. Så att jag tycker inte att Göteborg på något vis är unikt för varken det ena eller det andra.

Intervjuare 1 [00:57:18]: Tja, du, öhm...

Talare 1 [00:57:21]: Det enda jag väl, bara skulle vilja tillägga sådär för bara, jag har tänkt så.

Intervjuare 1 [00:57:24]: Ja?

Talare 1 [00:57:24]: För Göteborg är så mycket evenemangstad.

Intervjuare 1 [00:57:26]: Ja.

Talare 1 [00:57:27]: Jag har ju ibland också velat komma lite till andra ställen för jag är inte sådär jätteförtjust i hela den där bara stora idén av att oh nu är det ett enda enda stort kalas, kulturkalas eller med en räkfrossa eller med, jag är ju lite mer för lite mindre sammanhang.

Intervjuare 1 [00:57:44]: Ja.

Talare 1 [00:57:44]: Och hellre lite tätare och inte bara en gång om året, ska det finns allting, extra allt på pizzan, på en enda gång, och sen är det sparskrapat för övrigt, utan jag är ju mer, ja jag skulle önska ett annat kulturliv än det.

Intervjuare 1 [00:57:59]: Ja.

Talare 1 [00:58:00]: Kan man säga, i stort.

Intervjuare 1 [00:58:03]: Ja, jag tror att jag förstår vad du menar, ibland kallar man det för tomteblosskultur, att det...

Talare 1 [00:58:09]: Mm.

Intervjuare 1 [00:58:09]: Sprakar till liksom ett tomtebloss, det är fantastiskt, och sen...

Talare 1 [00:58:12]: Ja, och man lägger jättemycket, man lägger jättemycket på ett fyrverkeri som sen är borta, jag skulle önska att man bevarade, att man spred ut det mer.

Intervjuare 1 [00:58:19]: Ja. Är det ett sätt också tror du att minska avstånden mellan människor, att olika former av kultur... upplevelser?

Talare 1 [00:58:28]: Ja, det tror jag. Ja det tror jag ju absolut på, det är ju en av mina grundstommar med att jag håller på med kulturen.

Intervjuare 1 [00:58:33]: Ja.

Talare 1 [00:58:33]: Så det tror jag ju verkligen på. Eh, alltså det är ju universellt. Kultur, dans, sång, idrott, alltså det för ju människor oberoende av kultur och språk, för oss samman, det tror jag är oerhört viktigt.

Intervjuare 1 [00:58:50]: Ja, det kanske är en nyckel då till den här bryta segregationen?

Talare 1 [00:58:55]: Det tror ju jag. Det är jag övertygad om, fullt och fast.

Intervjuare 1 [00:58:58]: Ja, det är väldigt materiell fokusering nu.

Talare 1 [00:59:03]: Mm.

Intervjuare 1 [00:59:03]: Liksom ytan och det materiella.

Talare 1 [00:59:08]: Ja, och det är väldigt långt från mig, jag jag, det, såna saker gör mig ledsen.

Intervjuare 1 [00:59:10]: Ja.

Talare 1 [00:59:10]: Jag, äh, vill gärna verka för motsatsen.

Intervjuare 1 [00:59:15]: ja, det är väl det du gör.

Talare 1 [00:59:16]: I någon mån gör jag väl det, men nu ska jag inte säga att, jag lever ju inte som min mormor, även om jag har det som ideal, men jag menar, jag lever ju mer materiellt än vad hon gjorde.

Intervjuare 1 [00:59:28]: Ja.

Talare 1 [00:59:28]: Men min längtan är åt det hållet, absolut. Mm.

Intervjuare 1 [00:59:32]: Bra, tack så mycket. Tack.

Talare 1 [00:59:36]: Ja, tack, tack själv.

[bandningen slutar]